

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Frank Bold Society** (dříve Ekologický právní servis), se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, č. j. 2805/ZPZ/12/ODV-345.2, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 144/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 11. 7. 2014, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 8. 2014, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) pod sp. zn. 15 A 144/2012. V odůvodnění svého návrhu uvedl, že krajský soud v předmětné věci od dubna 2013, kdy obesílal osoby zúčastněné na řízení, neučinil jakýkoliv procesní úkon. Poslední písemností doručenou navrhovateli ze strany soudu bylo usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 4. 2. 2013. Podle navrhovatele řízení trvá nepřiměřenou dobu, a to i s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele i postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Ve vztahu k průtahům řízení a určení lhůty pro rozhodnutí nehraje roli to, že neproběhalo ústní jednání [viz § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], které případně již mělo být před dlouhou dobou nařízeno. Postup soudu v uvedené věci nenaplnuje principy uvedené v § 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Vzhledem k uvedenému se navrhovatel domáhá, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu k rozhodnutí o žalobě lhůtu 60 dnů.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že k namítaným průtahům řízení nedošlo, neboť krajský soud dosud v senátní „nelhůtované“ agendě vyřizuje věci staršího data (podání z roku 2012, 2011 i starší), což plně koresponduje dikci 56 odst. 1 s. ř. s. Vedle toho je krajský soud nucen vyřizovat přednostně dle § 56 odst. 3 s. ř. s. celou řadu agend, což samozřejmě prodlužuje lhůtu k vyřízení u ostatní „nelhůtované“ agendy. Předsedkyně senátu dále na konkrétních případech ilustrovala velké pracovní vytížení správního úseku krajského soudu, kde působí pouze tři soudci a jeden asistent (do současné doby např. napadla ze strany ekologických sdružení již 27. žaloba týkající se výstavby dálnice D8). Doložila také své úsilí vyřizovat nejprve žaloby staršího data než z roku 2012. Věci vedené u ní jako referující soudkyně starší než z roku 2012 hodlá pravomocně ukončit v průběhu srpna a září roku 2014; dále jí ještě zbývá celkem 22 žalob, které byly podány dříve než předmětná žaloba, jež napadla v roce 2012 jako poslední. Reálně předsedkyně senátu odhadla vyřízení nyní posuzované věci do konce května roku 2015, a to jednak s ohledem na vyřizování věcí v přednostním režimu a dále na to, že v říjnu roku 2014 proběhnou komunální volby, které jsou v rámci značně „zalhůtované“ volební agendy tradičně napadány velkým množstvím volebních návrhů u krajského soudu. Předsedkyně senátu proto neshledává opodstatnění pro požadavek navrhovatele, aby krajský soud rozhodl o předmětné žalobě ve stejné době jako o žalobách vedených pod sp. zn. 15 A 11/2012 a 15 A 12/2012, pokud předmětná žaloba byla podána k soudu o více než tři čtvrtě roku později. Na závěr upozornila, že krajský soud, u kterého působí, nijak nezaostává v počtu vyřizovaných věcí jedním soudcem bez asistenta ve srovnání s jinými krajskými správními soudci, spíše si počíná nadprůměrně (co do počtu i kvality rozhodnutí).

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 21. 12. 2012, doručenou krajskému soudu dne 27. 12. 2012, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ve věci vydání povolení k provedení vodního díla v rámci stavby „Komplexní obnova elektrárny Prunéřov II 3 x 250 MW^e“. Dne 8. 1. 2013 bylo krajskému soudu doručeno oznámení společnosti ČEZ, a.s. o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení. Přípisem ze dne 14. 1. 2013 požádal soud navrhovatele o zaslání kopie žalobou napadeného rozhodnutí. Dále si krajský soud vyžádal od žalovaného správní spis a poskytl mu lhůtu 10 dní pro vyjádření k žalobě. Dne 29. 1. 2013 soud obdržel návrh společnosti ČEZ, a.s. jako osoby zúčastněné na řízení na odmítnutí žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku včetně vyjádření k tomuto návrhu. Usnesením ze dne 4. 2. 2013, doručeným navrhovateli dne 8. 2. 2013, krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. Dne 20. 2. 2013 zaslal žalovaný soudu žádost o posečkání se splněním jeho povinnosti předložit vyjádření k žalobě a správní spis do 12. 3. 2013. Krajskému soudu bylo dne 25. 2. 2013 doručeno vyjádření k žalobě osoby zúčastněné na řízení – společnosti ČEZ, a.s. a dne 11. 3. 2013 doplňující vyjádření k žalobě téže osoby. Dne 20. 3. 2013 pak krajský soud obdržel od žalovaného správní spis a 25. 3. 2013 vyjádření žalovaného k žalobě. Přípisem ze dne 11. 4. 2013 soud vyzval subjekty, které by mohly vystupovat jako osoby zúčastněné na řízení, aby ve lhůtě 14 dnů zaslaly soudu případné výslovné prohlášení, že budou práva této osoby uplatňovat. Jako osoby zúčastněné na řízení se přihlásily Město Kadaň (přípisem ze dne 12. 4. 2013) a Severočeské doly a.s. (přípisem ze dne 16. 4. 2014). Dne 11. 7. 2014 navrhovatel zaslal soudu nyní projednávaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Krajský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného vydané podle stavebního zákona a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že soud se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a do dubna roku 2013 činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Skutečnost, že soud po dobu více než jednoho roku (od dubna roku 2013 do podání návrhu na určení lhůty) ve věci nečinil žádné úkony, nelze s přihlédnutím k pořadí, v jakém k soudu věc došla, a značné složitosti případu, s níž souvisí i obsáhlost podání navrhovatele a osoby zúčastněné na řízení (společnosti ČEZ,

a.s.), považovat za průtahy v řízení. Vyhovění návrhu by tak ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele. Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Je však třeba konstatovat, že doba řízení trvající jeden rok a osm měsíců (od konce prosince roku 2012, kdy byla podána žaloba) se již blíží hranici přiměřenosti délky řízení. V případě delší doby řízení (byť jen o několik měsíců) by byl Nejvyšší správní soud nucen shledat návrh na určení lhůty důvodným. Tak ostatně učinil ve věci stejného navrhovatele vedené u krajského soudu pod sp. zn. 15 A 123/2012, která napadla soudu dne 12. 10. 2012. O důvodnosti návrhu na určení lhůty nemůže být sporu ve věcech navrhovatele vedených u krajského soudu pod sp. zn. 15 A 11/2012 a 15 A 12/2012, jež byly zahájeny v únoru roku 2012 a řízení tak trvá už dva a půl roku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu